

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 10Sža/40/2015                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 8014201316                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.03.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Elena Berthotyová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:8014201316.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci žalobcu: V. F. F., trvale bytom S., Vietnamská socialistická republika, prechodne bytom R., štátny občan Vietnamskej socialistickej republiky, právne zastúpeného Advokátska kancelária VASIL, ŠIMONOVIC & partners, so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanému Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Prešov, so sídlom Jarková 31, 080 10 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO2-232-006/2014 zo dňa 17. septembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 14Scud/19/2014-48 zo dňa 14. júla 2015 jednomyseľne, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 14Scud/19/2014-48 zo dňa 14. júla 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

#### I.

##### Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO2-232-006/2014 zo dňa 17.09.2014 potvrdil rozhodnutie Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice č. PPZ-HCP-PO6-KP-653-019-2014 zo dňa 01.07.2014, ktorým zrušil povolenie na prechodný pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky na účel zamestnania v zmysle § 36 ods. 1 písm. b) s poukázaním na § 33 ods. 4 písm. e) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 404/2011 Z.z.“).

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že preskúmaním vecí dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom a preto žalobu zamietol.

Krajský súd konštatoval, že správne orgány rozhodli správne, keď po zistení, že predložený doklad o bezúhonnosti je falošným dokladom, pričom toto tvrdenie primerane preukázali vykonanou odbornou expertízou, ako aj potvrdením príslušných orgánov Vietnamskej socialistickej republiky, že žalobcovi nebol nikdy príslušnými orgánmi vydaný výpis z registra trestov, čím došlo k naplneniu § 36 ods. 1 písm. b) v spojení s § 33 ods. 6 písm. e) zákona č. 404/2011 Z.z., pričom žalobcovi sa nepodarilo v konaní preukázať opak, rozhodli o zrušení prechodného pobytu žalobcu.

Podľa názoru krajského súdu aplikácia zákona č. 404/2011 Z.z. v konaní o zrušení prechodného pobytu žalovaným bola správna a na argumentáciu žalovaného v tomto rozsahu odkazuje. Konanie o zrušení prechodného pobytu je novým konaním, ktoré začalo v roku 2013 za účinnosti nového zákona a ustanovenia zákona č. 48/2002 Z.z. preto na toto konanie nemožno použiť. Z uvedeného dôvodu vyhodnotil námietku žalobcu ako nedôvodnú.

Preskúmaním veci krajský súd zistil, že žalovaný v priebehu konania o zrušení prechodného pobytu zistil u príslušných orgánov Vietnamskej socialistickej republiky (nóta Ministerstva spravodlivosti Vietnamskej socialistickej republiky a správa Interpolu Hanoj), že orgánom príslušným na vydanie výpisu z registra trestov vo Vietname, provincia Nghe An, nikdy nebol žalobcovi vydaný výpis z registra trestov a že doklad predložený žalobcom pri podaní žiadosti o prechodný pobyt je tak bezpochyby falošným dokladom. Vzhľadom na znenie zákonného ustanovenia § 36 ods. 6 písm. e) zákona č. 404/2011 Z.z. je tak zrejmé, že žalovaný vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, keďže dostatočne preukázal, že predložený doklad je falošný. Žalobcovi sa v priebehu správneho konania, ani v konaní na súde nepodarilo preukázať, že tento doklad je pravým dokladom a obsahom žaloby ani nebolo spochybnenie záveru odbornej expertízy, ktorá konštatovala, že predložený výpis z registra trestov je falošný.

Námietku žalobcu, prečo správny orgán nezistil, že predložený výpis z registra trestov je falošný už v roku 2008, keď rozhodoval o podanej žiadosti o prechodný pobyt, resp. ani pri predĺžení prechodného pobytu vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Krajský súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že v čase posudzovania žiadosti žalobcu v roku 2008 sa výpis z registra trestov javil byť pravým a správny orgán nemal dôvod, aby podrobil odbornej expertíze všetky doklady predkladané všetkými žiadateľmi o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky. Až v čase, keď v rámci svojej činnosti správny orgán získal od príslušných orgánov vedomosť o tom, že boli zistené prípady, kedy boli žiadateľmi, resp. istou skupinou žiadateľov, predkladané falošné doklady o bezúhonnosti, správny orgán ex offi zo svojej úradnej činnosti, na pokyny nadriadených orgánov v rámci rozsahu svojich právomocí, bol oprávnený preverovať doklady aj tých žiadateľov, ktorým už bol prechodný pobyt povolený, a teda aj u žalobcu. Uvedený postup žalovaného vyplýva aj z logického výkladu znenia § 36 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z.

Krajský súd uviedol, že je nepochybné, že žalovaný ako policajný útvar, v kompetencii ktorého je o.i. ochrana a dozor nad bezpečnosťou štátu, disponuje širokým rozsahom právomocí v rámci realizovanej cudzineckej politiky a v prípadoch, keby operatívnou činnosťou príslušného organu dôjde k zisteniam, že sú prípady, kedy cudzí štátni príslušníci predložili falošné výpisy z registra trestov, príslušné orgány sú oprávnené preskúmať aj spätne vydané povolenia na prechodný pobyt, ak existuje podozrenie, že v minulosti mohlo dôjsť k vydaniu povolenia na prechodný pobyt na základe falošného výpisu z registra trestov.

Na námietku žalobcu, že správny orgán v konaní nevykonával dokazovanie skutočností tvrdených žalobcom, ktoré by boli žalobcovi na prospech, t.j. predovšetkým, že neskúmal otázku bezúhonnosti žalobcu, resp. jeho úmysel vo vzťahu k predloženiu výpisu z registra trestov, ktorý považoval za pravý, krajský súd uviedol, že s týmito skutočnosťami sa správny orgán primerane vysporiadal, a to s odkazom na už opakované tvrdenie žalovaného, že v konaní bolo bez pochybností preukázané, že predložený doklad, výpis z registra trestov je falošný a že žalobcovi nebol v minulosti príslušným organom Vietnamskej socialistickej republiky vydaný výpis z registra trestov. Predmetom skúmania správnym orgánom v zmysle príslušných zákonných ustanovení nie je skúmanie bezúhonnosti, a tak tieto tvrdenia

žalobcu nemohli prevýšiť objektívnu skutočnosť, t. j. predloženie falošného dokladu.

K ďalšej námietke žalobcu, že v konaní nedošlo k porušeniu verejného záujmu, keďže bolo preukázané, že žalobca je bezúhonnou osobou a jeho trestný záznam vo Vietnamskej socialistickej republike je čistý a žalobca nebol nikdy v minulosti súdne stíhaný, a preto nie je hrozbou pre Slovenskú republiku, sa krajský súd stotožnil s vyjadrením a argumentáciou žalovaného, že otázka bezúhonnosti nie je v tomto konaní predmetom sporu a nie je dôvodom pre zrušenie prechodného pobytu. Žalobca porušil zákon Slovenskej republiky tým, že predložil falošný doklad v konaní o udelenie prechodného pobytu. Verejným záujmom štátu, na ktorý je povinný príslušný správny orgán dbať, je dodržiavanie zákonov. Zo strany žalobcu preto týmto konaním bezpochyby došlo k narušeniu verejného poriadku.

Krajský súd uviedol, že žalovaný postupoval správne, keď neaplikoval § 36 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z.z.. V konaní bolo dostatočne preukázané, že žalobca je slobodný a bezdetný a okrem dvoch bratrancov nemá na území Slovenskej republiky inú rodinu. Jeho rodičia žijú vo Vietnamskej socialistickej republike. Prechodný pobyt bol žalobcovi povolený na účel zamestnania a tento účel sa nezmenil. Dopad a dôsledky zrušenia prechodného pobytu na súkromný život žalobcu nie sú takého rozsahu, aby bol uprednostnený výlučne súkromný záujem žalobcu zotrvať na území Slovenskej republiky bez ďalšieho.

Krajský súd konštatoval, že nie je dôvodná ani námietka žalobcu vo vzťahu k nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozhodnutia žalovaného. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že žalovaný ako odvolací orgán dostatočne preskúmal rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým bol zrušený prechodný pobyt žalobcu, jasne a primerane odôvodnil, ktoré okolnosti boli rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci a primerane sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu.

Po preskúmaní rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe tak dospel krajský súd k záveru, že príslušný správny orgán postupoval v konaní o zrušenie prechodného pobytu žalobcu zákonným spôsobom, skutkový stav bol zistený dostatočným spôsobom, v konaní boli aplikované ustanovenia správneho právneho predpisu a vydané rozhodnutie je tak v súlade so zákonom.

## II.

### Odvolanie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že odvolanie proti napádanému rozhodnutiu podal z dôvodu podľa ustanovenia § 205 odsek 2 písm. a), b), c) a f) O. s. p.

S rozhodnutím krajského súdu nesúhlasí čo do dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a jednak čo do dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu. Krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu, na základe čoho dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu a rozhodnutiu vo veci.

Žalobca namietal, že

a) rozhodnutím krajského súdu boli porušené ustanovenia zákona o pobyte cudzincov a rozhodnutie je v rozpore s čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

b) nie je spravodlivé, aby žalobca, ktorému sa prísne formalisticky pripisuje „predloženie falošných dokladov“ podľa ust. § 33 ods. 6 písm. e) v spojení s ust. § 36 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z., niesol objektívnu zodpovednosť a bol adresátom sankcie v podobe zrušenia jeho prechodného pobytu za niečo, k čomu svojím konaním úmyselne neprispel a navyše, keďže o falošnosti predkladaného dokladu nevedel, nemohol fakticky ovplyvniť jeho predloženie. Minimálne sa mal konajúci súd podieľom viny žalobcu na predložení falošného dokladu zaoberať,

c) správny orgán pri aplikácii jednotlivých zákonných noriem nemá len „slepo“ nasledovať gramatický

výklad právnej normy, ale má priestor využiť správnu úvahu a v danom prípade po osvedčení skutočnosti, že žalobca naozaj bol bezúhonný, čo preukázal orgánu i novovyžiadaným výpisom z registra trestov, mal túto skutočnosť konfrontovať predovšetkým s cieľmi zákona o pobyte cudzincov a najmä so zmyslom samotnej zákonnej požiadavky predkladania dokladu k žiadosti o prechodný pobyt. Cieľom predloženia dokladu v zmysle zákona je práve preukázanie bezúhonnosti žiadateľa o prechodný pobyt,

d) pokiaľ dôjde k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobcu na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 8 Dohovoru) a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva (čl. 8 ods. 2 Dohovoru), teda k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, je potrebné, aby správny orgán dostatočne dôsledne zvážil a preskúmal aj hľadisko súkromné, t. j. či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu na území SR nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu na súkromie a rodinný život na území SR, a čo je v prejednávanej veci ešte závažnejšie, správny orgán mal konať tak, aby v administratívnom konaní mal dostatočne preukázané, že žalobca úmyselne porušil podmienky na povolenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky. Podľa Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Sž 2/2009, ak správny orgán dospeje k záveru, že došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, musí v prípade, že uprednostní záujem verejný, v rozhodnutí náležite odôvodniť prečo došlo k jeho uprednostneniu. Žalobca nesúhlasí s tvrdením, že rozhodnutie bolo vzhľadom na okolnosti náležite odôvodnené,

e) správne orgány pri rozhodovaní neprimerane uprednostnili záujmy štátu a spoločnosti, ktoré by pri zohľadnení pravdivosti tvrdení žalobcu de facto nijako neboli ohrozené, pred právami a záujmami fyzickej osoby, ktoré sú správne orgány v zmysle Správneho poriadku síce až ako druhoradé, ale taktiež povinné chrániť,

f) žalobca sa domnieva, že rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu princípu právnej istoty, ktorého rešpektovanie sa predpokladá v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, nakoľko ten istý súd v právne a skutkovo takmer totožnej veci, v rovnakom zložení členov senátu rozhodol rovnakú právnu otázku za obdobných podmienok odlišne. Žalobca zároveň poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej, aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

V nadväznosti na uvedené, žalobca poukázal i na nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 92/2012-36 zo dňa 10.05.2012, podľa ktorého: „...požiadavka spravodlivosti osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj v § 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého má byť v rámci súdneho konania zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, je totiž kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu ústavnú povinnosť hľadať také riešenie prerokovanej právnej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako extrémne nesúladné s princípom spravodlivosti a popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.“

Rozhodnutie a postup správnych orgánov, ktoré krajský súd potvrdil ako správne, sa v tomto prípade možno javí ako súladné s textáciou dotknutých ustanovení zákona č. 404/2011 Z.z., žalobca je však toho názoru, že pripisovanie objektívnej zodpovednosti za konanie, ktoré žalobca nezapríčinil, je presne protichodné princípu spravodlivosti a popiera zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení. Žalobca má za to, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný sa vo svojich rozhodnutiach, resp. vyjadreniach niekoľkokrát vyrovnával s námietkou žalobcu avšak len takým dôvodením, že otázka bezúhonnosti účastníka konania nie je v konaní predmetom sporu, a preto nebolo opodstatnené skúmať skutočnú bezúhonnosť osoby žalobcu, keďže dôvodom zrušenia prechodného pobytu je len samotná skutočnosť, že predložil falzifikát dokladu. Uvedenú

argumentáciu si prisvojil aj krajský súd, keď uviedol, že žalobca v konaní o udelenie prechodného pobytu k svojej žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt na území SR predložil falošný doklad, a tým porušil zákon. Verejným záujmom štátu, na ktorý je povinný príslušný správny orgán dbať je dodržiavanie zákonov. Zo strany žalobcu preto týmto konaním malo dôjsť k narušeniu verejného poriadku.

Uvedené tvrdenie o porušení zákona a o narušení verejného poriadku nepovažuje žalobca za správne. Žalobca má za to, že správny orgán mohol v záujme presne a úplne zisteného skutočného stavu veci vykonať dôkaz a požiadať o vydanie odpisu z registra trestov účastníka konania a teda takýmto spôsobom by dospel k zisteniu, že žalobca zápis v registri trestov Vietnamu nemá už na prvom stupni správneho konania. Správny orgán zohľadnil len šetrenie NJBPMN, ktoré preukazovalo, že sporný predložený doklad bol falošný, avšak žiadnym spôsobom sa správny orgán nevysporiadal s otázkou, či sa falšovania dopustila osoba žalobcu.

Žalobca si na pre účely podania odvolania v správnom konaní dodatočne ešte raz vyžiadala a predložil konajúcemu orgánu výpis z registra trestov v krajine trvalého pobytu, a žiadal, aby druhostupňový správny orgán tento výpis, ktorý potvrdzuje jeho bezúhonnosť zohľadnil pri svojom rozhodnutí. Žalovaný však predložený výpis dokazujúci bezúhonnosť nezohľadnil, iba prísne formalisticky dôvodil tým, že zákon o pobyte cudzincov sa nezaobera bezúhonnosťou žalobcu, ale skutočnosťou, že žiadateľ predložil falzifikát dokladu. Žalobca sa stotožňuje s názorom Krajského súdu Bratislava uvedeným v Rozsudku zo dňa 12. novembra 2014, č. k. 2S 84/2014-3, podľa ktorého správny orgán je v takom prípade povinný takéto dôkazy vyhodnotiť.

Žalobca tiež poukázal na to, že konajúci súd nezohľadnil, že úlohou správnych orgánov pri aplikácii čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vziať do úvahy prípadné exteritoriálne účinky článku 8 Dohovoru, t. j. zaoberať sa otázkou, do akej miery je cudzincovi znemožnený jeho rodinný, prípadne súkromný život v jeho krajine pôvodu a do akej miery prijímajúci štát - Slovenská republika práve z tohto dôvodu povinný umožniť mu preniesť si svoj rodinný, resp. súkromný život na jeho územie (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sža/16/2010). Žalovaný sa pri aplikácii čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a dôsledkami zrušenia prechodného pobytu žalobcu na jeho súkromný a rodinný život exteritoriálnymi dôsledkami nezaoberal. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje, ako žalovaný posúdil charakter a pevnosť rodinných vzťahov žalobcu a existenciu rodinných, kultúrnych a sociálnych väzieb s krajinou pôvodu v konfrontácii s vybudovanými väzbami na území SR.

Z uvedených dôvodov je napadnuté rozhodnutie podľa názoru žalobcu výsledkom postupu, ktorý nebol v súlade so zákonnými predpismi, vo veci nebol zistený riadne skutkový stav a zo zistených skutočností nebol vyvodený správny právny záver, a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania. Alternatívne žalobca navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie a rovnako zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania.

### III.

#### Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové námietky a dôkazy a tak ani žalovaný nerozširuje svoje vyjadrenie a trvá na ňom.

Žalovaný zdôraznil to, že ide o pobyt prechodný, teda limitovaný na určitý čas. Prechodný pobyt nedáva žiaden automatický prísľub, že Slovenská republika umožní trvalé nažívanie cudzinca na svojom území. Preto nie je zrejmé, na základe akých právnych podkladov žalobca reálne očakával, že sa na území Slovenskej republiky natrvalo usadí. Očakávania súkromnej osoby, jej želania a plány do budúcnosti nie sú a nemôžu byť záväzné pre žiaden štátny útvar natoľko, aby prehliadlo nerešpektovanie svojho právneho poriadku a tolerovalo predložený falzifikát verejnej listiny.

#### IV.

##### Rozhodnutie žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO2-232-006/2014 zo dňa 17.09.2014 rozhodol o odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu Oddelenia cudzineckej polície PZ Košice č. PPZ-HCP-PO6-KP-653-019/2014 zo dňa 01.07.2014 tak, že rozhodnutie vydané prvostupňovým správnym orgánom č. p. PPZ-HCP-PO6-KP-653-019/2014 zo dňa 01.07.2014, ktorým bol v zmysle § 36 ods. 1 písm. b) s poukázaním na § 33 ods. 4 písm. e) zákona č. 404/2011 Z.z. zrušený prechodný pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky na účel zamestnania, potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

#### V.

##### Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. marca 2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO2-232-006/2014 zo dňa 17.09.2014 potvrdil rozhodnutie Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice č. PPZ-HCP-PO6-KP-653-019-2014 zo dňa 01.07.2014, ktorým zrušil povolenie na prechodný pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky na účel zamestnania v zmysle § 36 ods. 1 písm. b) s poukázaním na § 33 ods. 4 písm. e) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov).

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 33 ods. 6 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov Policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak štátny príslušník tretej krajiny uvedie nepravdivé alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby.

Podľa § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zruší prechodný pobyt, ak zistí skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 alebo ods. 7.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov ustanovenie odseku 1 neplatí, ak by dôsledky zrušenia

prechodného pobytu boli neprimerané dôvody zrušenia prechodného pobytu najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny.

Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca mal na území Slovenskej republiky povolený prechodný pobyt na účel zamestnania od 19.11.2008 v zmysle § 20 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov.

Podkladom pre začatie konania o zrušení prechodného pobytu na území Slovenskej republiky za účelom zamestnania bolo odborné posúdenie registra trestov Vietnamu, preverenie výpisu registra trestov /Vietnamu Interpolom Hanoj/ a preverenie pravosti výpisu registra trestov Vietnamu Ministerstvom spravodlivosti Vietnamskej socialistickej republiky.

Ako z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, žalovaný v priebehu konania o zrušenie prechodného pobytu zistil u príslušných orgánov Vietnamskej socialistickej republiky (nóta Ministerstva spravodlivosti Vietnamskej socialistickej republiky a správa Interpolu Hanoj), že orgánom príslušným na vydanie výpisu z registra trestov vo Vietname, provincia Nghe An, nikdy nebol žalobcovi vydaný výpis z registra trestov a doklad predložený žalobcom pri podaní žiadosti o prechodný pobyt je tak bezpochyby falošným dokladom.

Prvostupňový správny orgán na základe zistených skutočností začal správne konanie vo veci zrušenia prechodného pobytu a po vykonanom dokazovaní vydal rozhodnutie, ktorým podľa § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov žalobcovi zrušil prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, nakoľko zistil skutočnosti, ktoré boli dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 4 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov.

Žalovaný po podaní odvolania rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu preskúmal a dospel k záveru že odvolanie žalobcu je potrebné zamietnuť a prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu je potrebné potvrdiť.

Úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť, či v danom prípade prichádzal do úvahy postup, ktorý zvolil správny orgán, keď zrušil žalobcovi prechodný pobyt na území Slovenskej republiky z dôvodu, že žalobcom predložený doklad o bezúhonnosti je falošným dokladom, najmä keď žalobca argumentoval, že nie je spravodlivé, aby žalobca, ktorému sa prísne formalisticky pripisuje predloženie falošných dokladov podľa § 33 ods. 6 písm. e/ v spojení s § 36 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, niesol objektívnu zodpovednosť a bol adresátom sankcie v podobe zrušenia jeho prechodného pobytu za niečo, k čomu svojim konaním úmyselne neprispel, keďže o falošnosti predkladaného dokladu nevedel a nemohol ovplyvniť jeho predloženie.

Žalobca namietal, že správny orgán použil gramatický výklad právnej normy.

Podľa odvolacieho súdu uvedená námietka nebola spôsobilá spochybniť zákonnosť rozhodnutia správnych orgánov ani vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Právny záver správneho orgánu, ktorým zrušil prechodný pobyt žalobcovi zodpovedal gramatickému /jazykovému/ zneniu citovaného ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 33 ods. 4 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, teda takému, ktorý možno označiť za priamočiary výklad právnej normy vychádzajúci z jeho textu, ale napriek uvedenému nemožno súhlasiť so žalobcom, že takýmto výkladom by došlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré by bolo možné považovať za nespravodlivé, pretože podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal, že na predložení falošného dokladu nemal žiaden podiel viny.

Odvolací súd na tomto mieste považuje za dôležité uviesť, že doslovný výklad ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov je taký, že umožňuje policajnému útvaru zrušiť prechodný pobyt, ak tento zistí skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 alebo ods. 7.

V danom prípade však ani podľa odvolacieho súdu nebolo nutné sa odkloniť od doslovného znenia citovaného ustanovenia, pretože z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by žalobca nemal žiaden podiel viny na tom, že takýto falošný doklad bol správnomu orgánu predložený. Jeho samotné tvrdenie o

tom ešte nie je dôkazom, najmä nie takým, ktorým by bolo možné preukázať bez tvrdenia ďalších skutočností, resp. podpory dôkazov, že žalobca v skutočnosti nemal vedomosť o tom, že predkladá falošný doklad preukazujúci jeho bezúhonnosť.

Účelom ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov pri jeho doslovnom výklade je v podstate sankcia - zrušenie prechodného pobytu tomu žiadateľovi, ktorý predloží falošné alebo pozmenené doklady.

Ide v podstate o sankciu za to, že žalobca v konaní o udelenie prechodného pobytu oklamal správny orgán.

V danom prípade bolo preukázané, že žalobcom predložený doklad o jeho bezúhonnosti (konkrétne Výpis z registra trestov Vietnamskej socialistickej republiky vydaný provinčnou justičnou správou Nghe An s evidenčným číslom 514/TP-LL-TP zo dňa 22.09.2008 na meno žalobcu s dátumom narodenia 14.04.1986) bol po analýze vyhodnotený dňa 31.07.2013 ako falošný doklad. Uvedené potvrdzuje aj Nóta zaslaná Veľvyslanectvu SR v Hanoji Ministerstvom spravodlivosti VSR dňa 30.12.2013, v ktorej sa uvádza, že výpis z registra trestov VSR žalobcovi Správou spravodlivosti provincia Nghe An nebol vydaný.

Podľa odvolacieho súdu bolo teda nepochybné, že žalobca predložil správne orgánu falošný doklad a žalobca neponúkol správne orgánu žiadne vysvetlenie takéhoto konania, ktoré by mohlo dovodzovať závery, že na jeho strane nedošlo k žiadnej nepoctivosti.

Ani najvyššiemu súdu s poukazom na obsah administratívneho spisu neboli známe žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že žalobca sa nedopustil konania, ktoré by vysvetľovali alebo ospravedlňovali takéto konanie žalobcu a samotný fakt, že žalobca nemá záznam v registri trestov, nebol dôvodom, aby na uvedenú nepoctivosť správny orgán nezareagoval spôsobom ako učinil, teda sankcionovaním vo forme zrušenia prechodného pobytu na účel zamestnania.

Pri zodpovedaní otázky, ktorú si položil odvolací súd v nadväznosti na uplatnenú námietku žalobcu, či autoritatívne stanovené právo bolo aplikovateľné na prípad žalobcu s poukazom na namietanú nespravodlivosť, dospel odvolací súd k záveru, že doslovná interpretácia citovaného ustanovenia bola s poukazom na okolnosti daného prípadu podľa najvyššieho súdu udržateľná, pretože nevedla k nespravodlivým dôsledkom a nebola ani v rozpore s jeho účelom.

Na základe uvedeného v danom prípade, podľa odvolacieho súdu, preto prichádzala do úvahy aplikácia ustanovenia s § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov v spojení § 33 ods. 4 písm. e), ktorého doslovné znenie v spojení na prípad žalobcu správny orgán aplikoval, pretože žalobca nepreukázal, že na predložení falošného dokladu nemal podiel viny.

Námietku žalobcu, ktorý poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10SŽa/13/2015 zo dňa 15.04.2015 a nutnosť aplikovať závery uvedeného rozsudku (I keď doslovný výklad ustanovenia § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov je taký, že umožňuje policajnému útvaru zrušiť prechodný pobyt, ak tento zistí skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 4 alebo ods. 5, v danom prípade bolo nutné sa odkloniť od doslovného znenia citovaného ustanovenia, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca nemal žiaden podiel viny na tom, že takýto falošný doklad bol správne orgánu predložený, a to nepopiera ani žalovaný) na prípad žalobcu odvolací súd vyhodnotil za nedôvodnú.

Pri porovnaní týchto dvoch prípadov, odvolací súd nezistil zhodu v skutkových okolnostiach, ale naopak rozdiel videl v tom, že účastník konania vo veci sp. zn. 10SŽa/13/2015 predložil správne orgánu falošný doklad (preklad rodného listu maloletého dieťaťa, ktorý bol overený falošnou prekladateľskou doložkou, avšak v prípade uvedeného účastníka nezistil najvyšší súd žiadne pochybenie na strane žalobcu, pretože na strane žalobcu nedošlo k žiadnej nepoctivosti ani len vo forme nevedomej nedbanlivosti. Žalobcovi nebolo možné vytýkať, že by nekonal obozretné (resp. že by nebol obozretným primerane opatrného človeka). Ani najvyššiemu súdu s poukazom na obsah administratívneho spisu

neboli známe žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že žalobca sa dopustil konania, ktoré by bolo možné označiť za podvodné alebo za zneužitia práva. Preto podľa najvyššieho súdu neprichádzalo do úvahy ho sankcionovať vo forme zrušenia prechodného pobytu na účel zlúčenia rodiny.

Na rozdiel od zmieneného prípadu, žalobca v tomto prípade nepreukázal, že na predložení falošného dokladu nenesie žiadnu zodpovednosť, preto závery uvedeného prípadu neboli aplikovateľné na tento prípad.

Odvolací súd vyhodnotil za nedôvodnú napokon aj odvoláciu námietku žalobcu, týkajúcu sa nedostatočného zohľadnenia súkromného hľadiska pri strete dvoch práv, a to práva žalobcu na súkromie a rodinný život (čl. 8 Dohovoru) a práva štátu na zásah do tohto práva (čl. 8 ods. 2 Dohovoru).

Žalobca namietal, že správny orgán nedostatočne zvážil, či odopretím udelenia povolenia k pobytu na území Slovenskej republiky nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu na súkromie a rodinný život.

Podľa odvolacieho súdu z vydaných rozhodnutí správnych orgánov vyplýva dôvod, pre ktorý by v danom prípade bol verejný záujem povýšený nad záujem jednotlivca, keď žalovaný uviedol, že súkromný záujem jednotlivca nemôže byť nadradený verejnému záujmu, keď správny orgán mal jednoznačne preukázané, že žalobca k žiadosti predložil falošný register trestov, čím závažným spôsobom porušil zákon o pobyte cudzincov a preto jeho súkromný záujem zotrvať na území SR bol v rozpore s verejným záujmom, ktorým v danom prípade je zachovanie zákonnosti a verejného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto skúmal, či správne orgány a následne aj krajský súd pri posudzovaní primeranosti dopadov rozhodnutí o zrušení prechodného pobytu žalobcovi do súkromného a rodinného života žalobcu popri požiadavkách vyplývajúcich z vnútroštátnych predpisov postupovali v intenciách Dohovoru a judikatúry EŠLP.

Najvyšší súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009 (87/2009) právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) zahŕňa nielen negatívnu povinnosť štátu zdržať sa mocenského zásahu do nich, ale aj jeho pozitívny záväzok prijať účinné opatrenia na zabezpečenie ich efektívnej ochrany.

Garancie vyplývajúce z práva na rešpektovanie rodinného života predpokladajú existenciu rodiny, t. j. existenciu skutočného a reálneho (efektívneho) rodinného života. Týkajú sa aj zamýšľaného rodinného života, ktorý sa síce ešte v plnosti neetabloval, avšak je založený na platnom a skutočnom (pravom) manželstve zahŕňajúcom blízky vzťah a spoločný život (kohabitáciu) manželov v čase namietaného zásahu alebo krátko pred ním.

Orgány Slovenskej republiky sú povinné aj v prípade aplikácie noriem práva Európskej únie alebo v prípade aplikácie noriem vnútroštátneho práva predstavujúcich transpozíciu právnych aktov orgánov Európskej únie rešpektovať právo na ochranu rodinného života v rozsahu štandardu priznaného dohovorom, pretože tento záväzok do 1. decembra 2009 vyplýval z ustanovenia čl. 6 ods. 2 Zmluvy o Európskej únii a od 1. decembra 2009 vyplýva z čl. 7, čl. 52 ods. 3 a čl. 53 Charty základných práv Európskej únie v spojení s čl. 6 Zmluvy o Európskej únii v znení Lisabonskej zmluvy.

V prípade žalobcu však existencia manželstva žalobcu, resp. iná forma rodinného života nebola preukázaná a preto námietka žalobcu, že spadá do sféry ochrany poskytovanej prostredníctvom čl. 8 ods. 1 Dohovoru nemohla obstáť, pretože pre právne posúdenie, či odoprenie povolenia na trvalý pobyt možno v danom prípade považovať za zásah do práva na rešpektovanie rodinného života jeho existencia bola podmienkou takého posúdenia.

Námietka žalobcu, že zrušenie prechodného pobytu bude mať dopad aj na jeho súkromný život, pretože sa tým pretrhnú všetky sociálne väzby, ktoré si žalobca v priebehu siedmich rokov na Slovensku vybudoval, rovnako nemohla obstať, pretože správnym orgánom nebolo možné vytknúť, že pri kolízii týchto dvoch práv (práva žalobcu na súkromie a rodinný život (čl. 8 Dohovoru) a práva štátu na zásah do tohto práva (čl. 8 ods. 2 Dohovoru) správne orgány nevyargumentovali uprednostnenie práva štátu na zásah do práva rešpektovanie súkromného a rodinného života.

Naopak z rozhodnutí správnych orgánov je zrejmé, z akého dôvodu došlo k uprednostneniu práva štátu na zásah do práva žalobcu garantovaného v čl. 8 Dohovoru, pričom aj podľa odvolacieho súdu ide o akceptovateľný zásah do tohto práva, pretože k nemu došlo v súlade so zákonom a bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti v záujme verejného poriadku. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že otázka bezúhonnosti žalobcu nebola v tomto konaní predmetom sporu a nebola ani dôvodom pre zrušenie prechodného pobytu žalobcu. Žalobca bol v podstate sankcionovaný za porušenie zákona o pobyte cudzincov - zrušením prechodného pobytu za to, že predložil falošný doklad v konaní o udelenie prechodného pobytu.

Pokiaľ teda krajský súd vyhodnotil námietky žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu žalobcu podľa § 250j ods.1 O. s. p. zamietol, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktoré sú uvedené vyššie.

O trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože bol v konaní neúspešný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.